

Sygn. akt *INs 251/15*

POSTANOWIENIE

Dnia 13 października 2015 roku

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Litwińska – Bargiel

Protokolant: Justyna Pasiak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 roku w Dzierżoniowie

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. K. (1)**

przy udziale **M. Ś.**

o zobowiązanie do opuszczenia mieszkania

p o s t a n a w i a :

I. nakazać uczestniczkę postępowania M. Ś., aby opuściła lokal mieszkalny numer (...) położony w budynku numer 18b na Osiedlu (...) w B.;

II. zasądzić od uczestniczki postępowania M. Ś. na rzecz wnioskodawcy J. K. (1) kwotę 177 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. przyznać adw. K. B. z Kancelarii Adwokackiej w D. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie kwotę 147,60 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej uczestniczce postępowania M. Ś. z urzędu.

Sygnatura akt INs 251/15

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni J. K. (1) wniósł na podstawie art. 11 a ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie o zobowiązanie uczestniczki postępowania M. Ś. do opuszczenia mieszkania położonego w B. na os. (...) (...) oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że z uczestniczką M. Ś. pozostawał w nieformalnym związku od wielu lat, a od 2010 r. zamieszkują w lokalu mieszkalnym położonym w B. (...). Lokal stanowi wyłączną własność wnioskodawcy. Początkowo wspólne życie wnioskodawcy i uczestniczki układało się prawidłowo. Jednak od grudnia 2013 r. uczestniczka zachowuje się niewłaściwie i nagannie, a mianowicie nadużywa alkoholu, od którego jest uzależniona. Pod wpływem alkoholu uczestniczka staje się agresywna w stosunku do wnioskodawcy i małoletniej córki E. K.. Wspólne zamieszkiwanie jest wobec tego niemożliwe. Stosuje ona bowiem wobec rodziny przemoc psychiczną oraz fizyczną, odzywa się od wnioskodawcy słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, obrażając wnioskodawcę oraz jego członków najbliższej rodziny. Uczestniczka postępowania nie stroni także od naruszeń netykalności cielesnej wnioskodawcy, co przejawia się w popychaniu, odkładaniu pięściami, czy drapaniu. Uczestniczka postępowania w sposób umyślny niszczy w złości przedmioty należące do wnioskodawcy, jak np. okulary. W chwilach wzmożonej agresji uczestniczka postępowania wyrzuca przez okno ze wspólnie zamieszkiwanego z wnioskodawcą mieszkania różne przedmioty należące do wnioskodawcy. Powtarzające się, umyślne zachowania

uczestniczki postępowania naruszają prawa i dobra osobiste wnioskodawcy oraz małoletniej córki. Wskazane zachowania narażają w/w osoby na niebezpieczeństwo, naruszają ich godność, nietykalność cielesną, wolność a także wywołują cierpienia i krzywdy moralne. Niejednokrotnie w mieszkaniu stron interweniowała policja wezwana przez wnioskodawcę. Uczestniczka postępowania nie przyjmuje do siebie faktu, że jest uzależniona od alkoholu. Próby wyjścia z nałogu, w których w sposób aktywny uczestniczył wnioskodawca, okazały się bezskuteczne. Uczestniczka nie pracuje, nie partycypuje w kosztach utrzymania mieszkania. Wszystkie posiadane środki finansowe przeznaczana na zakup alkoholu. Wnioskodawca jest jedynym żywicielem rodziny. Uczestniczka w okresie ich wspólnego życia podejmowała zatrudnienie głównie o charakterze dorywczy, jednakże nie była w stanie utrzymać pracy z powodu nałogu alkoholowego. Ponadto uczestniczka zaniedbuje małoletnią córkę E. K.. Dziecko uczestniczy w sytuacjach konfliktowych i mimo tego, że kocha mamę, boi się jej, bo jej zachowanie jest nieprzewidywalne. Wnioskodawca obawia się o córkę, gdy przebywa w pracy. W codziennej opiece nad córką na pomoc uczestniczki nie może liczyć, a wręcz pozostawianie dziecka pod pieczęcią matki jest niebezpieczne. Nie jest ona w stanie sprawować opieki na dzieckiem z powodu swojego nałogu. W tych czynnościach wnioskodawcy pomagają rodzice uczestniczki. Pismem z dnia 12 grudnia 2014r. wezwał bezskutecznie uczestniczkę do dobrowolnego opuszczenia zajmowanego mieszkania.

Uczestniczka M. Ś. wniosła o oddalenie wniosku. Uzasadniając swoje stanowisko uczestniczka wskazała, iż uwzględnienie wniosku wnioskodawcy byłoby krzywdzące dla niej i dla córki. Podała, iż mieszkanie, w który wspólnie zamieszkują, faktycznie zakupił wnioskodawca samodzielnie, gdyż ona w chwili nabycia była osobą bezrobotną bez zdolności kredytowej. Jednakże do grudnia 2013r., kiedy to zakończyli łączący ich związek, partycypowała w kosztach utrzymania domu i spłaty kredytu zaciągniętego na zakup tego mieszkania. Obecnie po rozpadzie związku z wnioskodawcą wspólne zamieszkiwanie jest utrudnione. Dochodzi bowiem do awantur, przepychane słownych, a nawet do naruszenia nietykalności cielesnej, co wpływa niekorzystnie na jej zdrowie psychiczne i fizyczne (korzysta z terapii u psychologa i zażywa środki uspokajające). Ze względu na sytuację majątkową nie jest w stanie wyprowadzić się z córką z mieszkania wnioskodawcy. Informowała wnioskodawcę, że jak tylko jej sytuacja materialną jej pozwoli, to się wyprowadzi. Jednak nie zmienił on swojego stanowiska w sprawie, mimo tego, że czyni wszystko, aby wspólne zamieszkanie było znośne, min. unika kontaktów z wnioskodawcą, wyprowadziła się do małego pokoju. Przyznała, że w roku 2014r. przeszła załamanie nerwowe i związku z czym nadużywała alkoholu. Aktualnie uczestniczy w terapii leczenia uzależnień, jest pod opieką psychologa, znalazła pracę. Nie zaprzecza, że pomiędzy stronami dochodziło do awantur, jednakże nie były one wszczynane wyłącznie z jej winy, a policja interweniowała więcej razy z jej inicjatywy. Ma założoną (...) i posiada zdjęcia obrażeń ciała jakie doznała podczas jednej z awantur. Nigdy nie niszczyła mieszkania wnioskodawcy, to on w ataku szału rzucał naczyniami, czajnikami, doniczkami i kwiatami. Raz po tam jak została uderzona przez wnioskodawcę upadając zniszczyła szafkę. Uważa, że świadek J. K. (2) nie posiada wiedzy istotnej dla niniejszego postępowania, a posiadając wiedzę uzyskała od wnioskodawcy, gdyż nie była świadkiem naocznym, uczestniczka widziała ją ostatni raz dwa lata temu. Nie prawda jest, aby nie pracowała, w wieku 33 lata ma 7 lat przepracowanych, a jeszcze studiowała. Nigdy nie została zwolniona dyscyplinarnie z powodu nadużywania alkoholu. Częsta zmiana pracy jest wymuszona przez rynek pracy, jest bowiem zatrudniana przez agencję pracy tymczasowej. Przerwy w zatrudnieniu wnosili od 30 do 60 dni. Nigdy nie znęcała się fizycznie ani psychicznie nad swoją córką. Nie jest prawdą, że córka się jej boi, jak wychodzi do pracy, to córka nie chce jej puścić, płacze. Wnioskowa nie spędza dużo czasu z córką, nawet jak ma taką możliwość to woli oddać ją pod opiekę dziadków, aby móc poświęcić czas na swoje przyjemności. Pomoc dziadków jest konieczna, gdyż obydwójce pracują pod W. i wracają do domu ok. 17. Pod czas jej załamania nerwowego dziecko praktycznie cały czas przebywało u dziadków, którzy ponosili koszt jego utrzymania. Aktualnie córka jest pod jej opieką i wnioskodawca to nie przeszkadza, nie okazuje braku zaufania do niej.

* * *

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny :

Wnioskodawca J. K. (1)zamieszkuje wraz z uczestniczką postępowania M. Ś.oraz ich małoletnimi córką E. K.w lokalu mieszkalnym nr (...)położonym w B.przy (...)PRL 18b.

Bezsporne

Lokal zajmowany przez strony wnioskodawca J. K. (1) nabył w dniu 24 marca 2010r. W tym celu zaciągnął kredyt hipoteczny. Lokal składa się z dwóch pokoi, kuchni i łazienki z wc i ma powierzchnię 45,60m².

Dowód- wydruk z elektronicznej księgi wieczystej o nr (...) k.9-18.

Strony zamieszkały w lokalu nr (...) przy os. (...) (...) B.w 2010r. Początkowo pożycie stron uszkładało się dobrze. Prowadzili wspólne gospodarstwo domowe, wspólnie dysponowali środkami finansowymi. Jednakże ok. 2013r. uczestniczka M. Ś. zaczęła coraz częściej nadużywać alkoholu. Wnioskodawca odmawiał kupowania alkoholu, wobec czego strony zaczęły oddzielnie gospodarować pieniędzmi. Wnioskodawca w całości ponosił koszty utrzymania rodziny: spłacał kredyt hipoteczny, opłacał czynsz i media, kupował jedzenie.

Uczestniczka coraz częściej zamykała się w mniejszym pokoju i spożywała alkohol w postaci piwa. Na początku jeszcze jak pracowała, to po otrzymaniu wynagrodzenia wynajmowała pokój w hotelu, gdzie samotnie spożywała alkohol. Będąc w stanie upojenia alkoholowego kontaktowała się wówczas z wnioskodawcą, grożąc popełnieniem samobójstwa. Raz była taka sytuacja, że uczestniczka po spożyciu znacznej ilości alkoholu zeszła w bieliźnie nocnej do piwnicy, w bloku w którym mieszkali, w celu popełnienia samobójstwa poprzez powieszenie.

Wnioskodawca rozmawiał z uczestniczką. Jednak nie przynosiło rezultatu, ani groźby ani prośby. Wnioskodawca proponował pomoc w walce z nałogiem, woził uczestniczkę na terapię. Pomimo tego uczestniczka nadal nadużywała alkohol, chociaż składała wiele deklaracji i obietnic.

Po koniec 2013r. związek konkubencki stron rozpadł się, głównie z powodu zachowania uczestniczki, która coraz częściej nadużywała alkoholu, a pod jego wpływem stawała się agresywna. Strony podzielili mieszkanie do korzystania, w ten sposób, że uczestniczka zajęła mniejszy pokój, a wnioskodawca większy. W pokojach nie zamontowano zamków.

W noc sylwestrową z 31 grudnia 2013r. na 1 stycznia 2014r. wnioskodawca pierwszy raz nie mógł wejść do swojego mieszkania. W lokalu przebywała sama uczestniczka i była w stanie znacznego upojenia alkoholowego. Córka stron przebywała wówczas u dziadków. Uczestniczka nie odbierała telefonu, nie reagowała na dzwonięcie domofonem. Wnioskodawca został zmuszony do spędzenia tej nocy poza swoim mieszkaniem, u swojej mamy. Dopiero w dniu następnym nawiązał kontakt z uczestniczką i mógł wejść do mieszkania. Takie sytuacje zaczęły się powtarzać. Miała miejsce np. w dniu 12 października br. Wówczas wnioskodawca zawsze dzwoni do uczestniczki, która jeżeli odbierze telefon to chce wymusić pewne zachowania na wnioskodawcy, np. obiecuje że go wpuści do mieszkania jak wycofa sprawę na policji itp. Wnioskodawca jeżeli nie ulegnie jej szantażowi, to musi nocować poza domem.

Pod wpływem alkoholu M. Ś., staje się agresywna. Stosuje wobec wnioskodawcy przemoc fizyczną i psychiczną. Uczestniczka używała w stosunku do wnioskodawcy słów obelżywych, obraża jego i członków jego rodziny. Krzyczy. Dochodzi do naruszenia jego nietykalności, gdyż uczestniczka drapie go, bije, popycha lub szarpie.

Te zachowania nasiliły się po tym jak wnioskodawca wszczął postępowanie przed Gminą K.. Doszły takie sytuacje, iż np. będąc pod wpływem alkoholu uczestniczka wyrzuciła jedzenie na głowę wnioskodawcy. Zadzwoiła do jego przełożonego i go oczerniła, aby został zwolniony z pracy.

Uczestniczka nie pracuje na stałe. Podejmuje pracę, ale po otrzymaniu wynagrodzenia zaczyna spożywać alkohol i nie stawia się w pracy. Usprawiedliwia swoją nieobecność zwolnieniami lekarskimi, jeżeli takimi dysponuje. Z powodu dużej absencji szybko traci zatrudnienie w kolejnych miejscach. Uczestniczka aby pozyskać pieniądze na alkohol wyprzedala wszystkie swoje wartościowe rzeczy. Po czym z mieszkania stron zaczęły ginąć rzeczy wnioskodawcy, np. tablet zakupiony przez niego w lipcu 2015r. W dniu 10 października 2015r. uczestniczka sprzedała w lombardzie elektronarzędzia należące do wnioskodawcy. W aparacie fotograficznym są zdjęcia zdobione w lombardzie. Wnioskodawca obawia się trzymać wartościowe rzeczy w mieszkaniu i przewiózł je do swojej mamy.

Podczas awantur uczestniczka niszczy przedmioty należące do wnioskodawcy, takie jak okulary, naczynia, meble. Raz była tak sytuacja, że wyrzuciła dokumenty wnioskodawcy przez okno.

W ostatnim czasie uczestniczka zaczęła sprawdzać do mieszkania pod nieobecność wnioskodawcy osoby trzecie w celu wspólnego spożywania alkoholu. Nieznany mężczyzna groził mu przez telefon, że jak nie zostawi M. w spokoju to on się pojawi.

Córka stron E. K. (ur. w (...).r.) większość czasu spędza u dziadków- A. i T. Ś., którzy mieszkają bardzo blisko. Córka będąc w domu widzi liczne puszki po piwie na podłodze w pokoju zajmowanym przez mamę. Potrafi w złości wylać piwo uczestniczki. Dziecko czasami zostaje pod opieką mamy. Wówczas wnioskodawca jest zaniepokojony, często dzwoni do niej i sprawdza czy jest trzeźwa. Córka jest świadkiem kłótni rodziców. Jak dziecko wyczuje woń alkoholu od uczestniczki, to nie chce z nią przebywać. Dziewczynka ma problemy logopedyczne. Jest objęta programem wczesnego wspomaganie, pozostaje pod stałą opieką lekarską. Tymi kwestiami zajmuje się wnioskodawca oraz babcia- A. Ś.. Ostatnimi czasy te dolegliwości się pogłębiły.

Uczestniczka codziennie spożywa alkohol w różnych ilościach w zależności od posiadanych środków finansowych. Będąc w ciągu alkoholowym nie interesuje się córką. Jak zaczyna spożywać alkohol, to odprowadza dziecko do swoich rodziców.

Wnioskodawca nie chcąc eskalować konfliktu na rozjemcę wzywał ojca uczestniczki – T. Ś.. Obecność ojca nie uspokajała uczestniczki, a wręcz przeciwnie powodowała wzrost agresji kierowanej na wnioskodawcę, w związku z zaangażowaniem ojca. Wobec czego wnioskodawca zaczął zawiadamiać Policję. Po wizycie funkcjonariuszy uczestniczka uspokajała się, ale na krótko.

Uczestniczka postępowania straciła prawo jazdy za jazdę samochodem będąc pod wpływem alkoholu.

Wnioskodawca źle znosi całą tą sytuację, jest zdenerwowany, zdekoncentrowany.

Dowód- wyjaśnienia wnioskodawcy k.100-101,

- zeznania świadka J. K. (2) –k. 70-71,

- zeznania świadka A. Ś.-k. 71-72,

- zeznania świadka T. Ś. – k. 72,

- kserokopia protokołu ustnego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa z dnia 11 października 2015r.-k.94-99,

-kserokopia umowy pożyczki z przywłaszczeniem na zabezpieczenie zawarta przez M. Ś. w dniu 10 października 2015r.k.93.

Pismem z dnia 12 grudnia 2014r. wnioskodawca wypowiedział uczestniczkę postępowania umowę użyczenia nieruchomości położonej na (...)(...)B.i wezwał ją do jego opóźnienia, opuszczenia i wydania w terminie jednego miesiąca od dnia otrzymania pisma. W uzasadnieniu tego pisma wnioskodawca powołał się na naganne zachowanie uczestniczki, demoralizację małoletniej, utrudnianie pozostałym lokatorom współzamieszkiwanie oraz nieponoszenia przez nią kosztów utrzymania mieszkania.

Dowód- wypowiedzenie użyczenia z dnia 12 grudnia 2014r. wraz z dowodem nadania -k. 7-8.

W miejscu zamieszkania stron były liczne interwencje policji, podczas których w większości przypadków uczestniczka była nietrzeźwa. W dniach 7 sierpnia, 8 sierpnia oraz 7 września 2015r. interweniowała Policja na wezwanie wnioskodawcy w związku z agresywnym zachowaniem nietrzeźwej uczestniczki postępowania.

Dowód – pisma z Komisariatu Policji w B. – k.59-61,89.

Przed Sądem Rejonowym w Dzierżoniowie toczyło się postępowanie pod sygn. akt III RNs 80/15 z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w B. o zastosowanie obowiązku leczenia odwykowego wobec M. Ś.. Na potrzeby tego postępowania została wydana opinia sądowo psychologiczno- psychiatryczna w celu ustalenia czy uczestniczka jest uzależniona od alkoholu oraz wskazanie sposobu leczenia odwykowego. Biegli sądowi rozpoznali u uczestniczki postępowania zespół uzależnienia od alkoholu i wskazali, iż powinna podjąć leczenie odwykowe w systemie niestacjonarnym, a w razie przerwania leczenia, nie przestrzegania wymogu abstynencji, w systemie lecznictwa stacjonarnego.

Dowód- akta sprawy III RNs 80/15.

Uczestniczka postępowania od marca 2015r. jest pacjentką (...) w B.. W okresie od 17 marca do 16 czerwca 2015r. uczestniczyła w 8 spotkaniach grupowych. W okresie od 16 czerwca 2015r. do 7 sierpnia 2015r. uczestniczka nie zgłaszała się do Poradni.

Dowód- pisma z dnia 07-08-2015r. (...) w B.- k. 77.

Postanowieniem Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z dnia 22 czerwca 2015r. wydanym w sprawie o sygn. akt III Nsm 280/15 ograniczono uczestnikom postępowania M. Ś. i J. K. (1) władze rodzicielską nad małoletnią E. K. poprzez ustanowienie nadzoru kuratora.

Dowód- akta sprawy I. N. 280/15.

* * *

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie w całości.

Zgodnie z treścią art. 11a ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie(Dz. U. z 2005 roku, nr 180, poz. 1493 z późn. zm.), jeżeli członek rodziny wspólnie zajmujący mieszkanie, swoim zachowaniem polegającym na stosowaniu przemocy w rodzinie czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie, osoba dotknięta przemocą może żądać, aby sąd zobowiązał go do opuszczenia mieszkania. Przesłankami zastosowania przywołanego przepisu, które winny wystąpić łącznie, są stosowanie przez wspólnie zajmującego mieszkanie członka rodziny przemocy w rodzinie oraz okoliczność szczególnej uciążliwości wspólnego zamieszkiwania w wyniku stosowania tego typu przemocy. Samo stosowanie przemocy w rodzinie nie jest zatem czynnikiem wystarczającym do nakazania jej sprawcy opuszczenia lokalu.

Definiując pojęcie członka rodziny art. 2 pkt 1 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie odsyła do treści art. 115 § 11 k.k. rozszerzając zawarty w treści tego przepisu katalog osób najbliższych tj. małżonka, wstępnego, zstępnego, rodzeństwa, powinowatych w tej samej linii lub stopniu, osoby pozostającej w stosunku przysposobienia i jej małżonka oraz osoby pozostającej we wspólnym pożyciu o inną osobę wspólnie zamieszkującą lub gospodarującą. Uczestniczkę uznać należy zatem za członka rodziny w rozumieniu przepisów ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie w stosunku do wnioskodawcy.

Pod pojęciem przemocy w rodzinie należy rozumieć w myśl art. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie jednorazowe albo powtarzające się umyślne działanie lub zaniechanie naruszające prawa lub dobra osobiste członków rodziny, w szczególności narażające te osoby na niebezpieczeństwo utraty życia, zdrowia, naruszające ich godność, netykalność cielesną, wolność, w tym seksualną, powodujące szkody na ich zdrowiu fizycznym lub psychicznym, a także wywołujące cierpienia i krzywdy moralne u osób dotkniętych przemocą.

Na gruncie art. 11a w/w ustawy, przesłanką do żądania, aby sąd zobowiązał członka rodziny do opuszczenia mieszkania, jest zachowanie członka rodziny polegające na stosowaniu przemocy w rodzinie, które czyni szczególnie uciążliwym wspólne zamieszkiwanie. Przesłanka stosowania przemocy w rodzinie powinna zatem być badana za pomocą definicji pojęcia przemocy w rodzinie, bez odnoszenia tych zachowań do znamion czynów zabronionych określonych przykładowo w art. 207 lub 217 k.k. Żądanie zobowiązania przez sąd danej osoby do opuszczenia mieszkania przysługuje osobie dotkniętej przemocą w rodzinie niezależnie od tego, czy sprawcy tej przemocy można zarzucić popełnienie przestępstwa. Żądanie do zobowiązania danej osoby do opuszczenia mieszkania i wydanie przez sąd stosownego orzeczenia jest też więc niezależne od tego, czy wobec osoby stosującej przemoc, w stosunku do której ma być na podstawie art. 11a wydane zobowiązanie, toczy się lub zakończyło się postępowanie w sprawie o popełnienie takiego przestępstwa.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że od 2010 roku strony mieszkają razem, jednakże od około trzech lat wspólne zamieszkiwanie jest bardzo uciążliwe. W lokalu stron, szczególnie w ostatnim okresie, odnotowywanych jest wiele interwencji Policji, głównie na wniosek wnioskodawcy. Wszczęto postępowanie o zastosowanie obowiązku leczenia odwykowego wobec M. Ś. oraz wydanie zarządzeń dotyczących władzy rodzicielskiej nad małoletnią E. K. - córką stron. Główną przyczyną tego stanu rzeczy stanowią zachowania uczestniczki, która stosuje przemoc fizyczną i psychiczną wobec wnioskodawcy. Będąc pod wpływem alkoholu wszczyna bowiem awantury podczas których jest agresywna. Dochodzi wówczas do naruszenia nietykalności cielesnej wnioskodawcy poprzez podrapania, szarpnięcia, pchania, szturchanie lub wyrzucanie jedzenia na niego. Jednakże uczestniczka stosuje głównie przemoc psychiczną wobec byłego partnera. Wyzywa jego i członków jego rodziny słowami powszechnie uważanymi za wulgarne, obraża go, ubliża mu. Uczestniczka szantażuje go, grozi mu. Bardzo uciążliwe dla wnioskodawcy jest uniemożliwianie wejścia mu do jego mieszkania. Nigdy nie wie, czy jak wrócić z pracy to będzie mógł wejść do swojego mieszkania. Uczestniczka w ten sposób chce wymusić pewne zachowania na wnioskodawcy. Wnioskodawca obawia się także o swój majątek. Uczestniczka bowiem wyprzedaje rzeczy należące niego w celu uzyskania środków na alkohol. W toku niniejszego postępowania ujawnił się fakt, iż uczestniczka pod nieobecność wnioskodawcy przebywała w mieszkaniu wraz z osobami trzecimi w celu wspólnego pożywania alkoholu. Powyżej opisane zachowania nasiliły się w odpowiedzi na podjęte przez wnioskodawcę działania przeciwko uczestniczkę. Przejawem tego jest oczernianie wnioskodawcy wobec jego pracodawców. Nie można zapominać, iż w tym konflikcie uczestniczy jeszcze córka stron, która wprawdzie większość czasu spędza u dziadków, ale coraz częściej jest świadkiem kłótni rodziców.

Cała ta sytuacja powoduje, że wnioskodawca ma poczucie zagrożenia i bezsilności, obawia się uczestniczki, nie może jej zaufać. Brak stabilizacji i bezpieczeństwa powoduje, że stał się nerwowy i zdekoncentrowany.

Nie ulega zatem wątpliwości, iż uczestniczka dopuszcza się przemocy w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie względem wnioskodawcy.

W ocenie Sądu wskazane wyżej działania uczestniczki czyniły dalsze jej wspólne zamieszkiwanie dla wnioskodawcy szczególnie uciążliwym. Zachowaniem tym narusza ona prawo wnioskodawcy do swobodnego i spokojnego pobytu oraz wypoczynku w zajmowanym mieszkaniu. Ciągłe stosowanie przemocy fizycznej i psychicznej względem wnioskodawcy powodujące u niego poczucie zagrożenia i uniemożliwia dalsze wspólne zamieszkiwanie stron postępowania.

Nie ulega wątpliwości, że art. 11a ustawy 29 lipca 2005r. r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie jest przepisem szczególnym i jako taki nie może być interpretowany rozszerzająco. Przedmiotowy przepis nie może być stosowany w każdej sytuacji istnienia konfliktu pomiędzy członkami rodziny, a jedynie w sytuacji stosowania przemocy przez jednego z domowników nad innym i istnienia wyraźnej relacji – sprawca przemocy i ofiara.

W niniejszej sprawie, Sąd uznał, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie daje podstawy, aby uznać uczestniczkę postępowania za sprawcę przemocy wobec wnioskodawcy. W świetle powyższych dowodów, nie budzi wątpliwości, że M. Ś. co najmniej od dwóch lat w sposób szczególny zakłóca wnioskodawcy spokojne zamieszkiwanie w mieszkaniu

na Osiedlu (...) w B. tj. używa wobec niego obelżywych słów, krzyczy, jest agresywna, itd. Jakkolwiek prowadzone wobec M. Ś. postępowania karne w przedmiocie czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 207 k.k. nie zostało jeszcze zakończone, to jednak materiał dowodowy zgromadzony w tej sprawie daje obraz, iż uczestniczka postępowania zachowywała się agresywnie wobec wnioskodawcy.

Sąd miał na uwadze, iż źródłem opisanego zachowania uczestniczki jest jej uzależnienie od alkoholu. Biegli sądowi z zakresu psychiatrii i psychologii badający uczestniczkę na potrzeby postępowania III RNs 80/15 orzekli bowiem, że faktycznie jest ona uzależniona od alkoholu i zalecili niestacjonarne leczenie odwykowe. Pomimo takiego orzeczenia uczestniczka nadal nie identyfikuje się z chorobą i nie podejmuje leczenia. Jej próby udowodnienia, iż jest inaczej nie przekonały Sądu, jeżeli ostatni raz uczestniczyła w grupowej sesji terapeutycznej w dniu 16 czerwca 2015r. Ponadto wnioskodawca jak też świadkowie A. i T. Ś. zeznali, że uczestniczka nadal spożywa alkohol. Jeżeli uczestniczka podejmie efektywne leczenie, to należy mieć na uwadze, iż nakaz opuszczenia wspólnego lokalu nie ma charakteru trwałego, a jedynie czasowy, co wynika z treści art. 11a ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie. Orzeczony bowiem przez Sąd nakaz opuszczenia lokalu może w razie zmiany okoliczności zostać zmieniony bądź uchylony. Okres w jakim uczestniczka nie będzie mogła zamieszkiwać w tym mieszkaniu zależy wyłącznie od niej. Nic nie stoi bowiem na przeszkodzie, aby uczestnika po podjęciu leczenia i poprawie swojego zachowania względem wnioskodawcy, a przede wszystkim zupełnym wyeliminowaniu negatywnych zachowań, które wskazane zostały w treści niniejszego uzasadnienia oraz daniu gwarancji, iż przejawy przemocy w rodzinie z jej strony nie wystąpią, o czym może przykładowo świadczyć ukończenie terapii dla osób uzależnionych od alkoholu lub utrzymująca się abstynencja, wniosła o uchylenie nakazu orzeczonego w niniejszym postępowaniu.

Jeżeli przedmiotem opróżnienia lokalu było stosowanie przemocy w rodzinie, sąd nie ma obowiązku orzec o uprawnieniu do lokalu socjalnego, o czym stanowi art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego(Dz. U. z 2001 roku, nr 71, poz. 733 z późn. zm.).

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z treścią art. 520 § 2 k.p.c., który stanowi, że jeżeli uczestnicy są w różnym stopniu zainteresowani w wyniku postępowania lub interesy ich są sprzeczne, sąd może stosunkowo rozdzielić obowiązek zwrotu kosztów lub włożyć go na jednego z uczestników w całości. Wniosek zasługiwał na uwzględnienie w całości dlatego też zdaniem Sądu uczestniczka winna zwrócić wnioskodawcy wszelkie poniesione przez niego w niniejszym postępowaniu koszty.

Koszty poniesione przez wnioskodawcę, to: opłata sądowa od wniosku w kwocie 40 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 120 oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Łącznie: 177 zł.

Uczestniczce został ustanowiony adwokat z urzędu, który złożył wniosek o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej wraz z oświadczeniem, że opłaty nie zostały zapłacone w całości. Skoro uczestniczka przegrała i korzystała z pomocy prawnej udzielonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu, to nie otrzyma zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 98 k.p.c., a więc nie otrzyma też kosztów związanych z działaniem pełnomocnika z urzędu. W takiej sytuacji powstaje subsydiarny obowiązek Skarbu Państwa wypłacenia pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenia za świadczoną pomoc prawną, o czym stanowi art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 146, poz. 1188 z późn. zm.) i wydane na jego podstawie przepisy paragrafów 19 - 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. , o którym była mowa powyżej. W konsekwencji w pkt III wyroku przyznano od Skarbu Państwa koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej stronie powodowej z urzędu w postępowaniu powiększone o stawkę podatku od towarów i usług, tj. 23% (§ 2 pkt.3 powołanego rozporządzenia), tj. w kwocie 147,60 zł.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, Sąd podjął rozstrzygnięcia zawarte w sentencji postanowienia.